

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂDIC, MELANIA

**Cântarea Cântărilor: o lectură hermeneutică a unui poem
revelat / Melania Daniela Bădic. - Deva: Emia, 2004**

Bibliogr.

Index

ISBN 973-8163-95-1

22.3.9

Toate drepturile rezervate Editurii EMIA.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii Emia.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Copyright © 2004 by EMIA.

All rights reserved.

The distribution of this book outside Romania, without the written permission of EMIA is strictly prohibited.

Editura EMIA

Str. Mareșal Averescu, Bl. 20, parter

330011 - DEVA

Tel / Fax 0254 230246

E-mail: office@emia.ro

edituraemia@yahoo.com

www.emia.ro

Director: Paulina Popa

Ilustrații: Radu Roșian

Tehnoredactare: Emanuela Macovei

Coperta: Emanuela Macovei

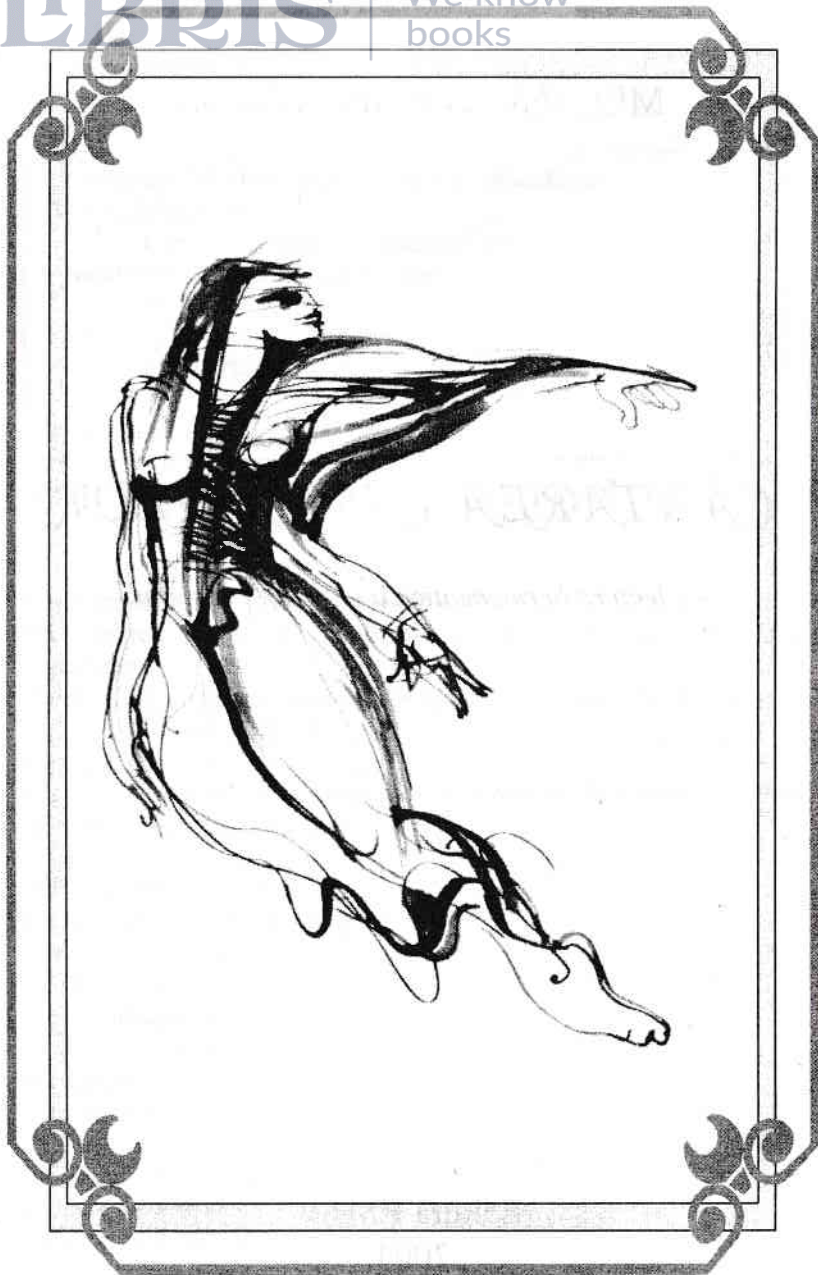
MELANIA DANIELA BĂDIC

CÂNTAREA CÂNTĂRILOR

- o lectură hermeneutică a unui poem revelat -

Editura EMIA

2004

CUPRINS

I. VERSIUNI ALE CÂNTĂRII CÂNTĂRIILOR

1.1 • <i>Biblia Hebraica Stuttgartensia</i> , Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1990	8
1.2 • <i>Septuaginta – Id est Vetus Testamentum Graece Iuxta LXX</i> interpretes edidit Alfred Rahlfs, Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1990	17
1.3 • <i>Biblia Sacra Iuxta Vulgatam Versione</i> , Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1990	27

II. PROLOG

2.1 • <i>Cântarea Cântărilor</i> între tradiție și inovație. Repere fundamentale ale sacului poem (limba originalului; canonicitatea; hermeneutica și exegeza biblică; autorul; data scrierii; inspirația cărții; probleme ale traducerii)	33
2.2 • Principalele interpretări ale <i>Cântării Cântărilor</i>	40

III. ANALIZA CÂNTĂRII CÂNTĂRIILOR – SENSURI ȘI CONTEXTE ... 57

IV. TRADUCEREA DIN LIMBA EBRAICĂ A CÂNTĂRII CÂNTĂRIILOR 165

V. NOTE ALE TRADUCERII 175

VI. EVALUAREA TEXTULUI BIBLIC ÎN TRADIȚIA IUDAICĂ	
TARGUMUL CĂRȚII SHIR-HA-SHIRIM	231
6.1 • Definirea termenului	231
6.2 • Targumul <i>Cântării Cântărilor</i>	232
VII. LECTURA HERMENEUTICĂ	
A UNUI POEM REVELAT – O ÎNCERCARE DE EXEGEZĂ	259
7.1 • <i>Cântarea Cântărilor</i> între simbol și alegorie	259
7.2 • Analogiile – posibile „pietre de poticnire“ în receptarea textului ..	264
7.3 • Receptări (in)fidele ale poemului <i>Cântarea Cântărilor</i>	267
7.4 • Axa sintagmatică – axa paradigmatică	284
7.5.1. • Iubirea nupțială – ax ordonator al poemului	297
7.5.2. • Izvorul iubirii	308
7.5.3. • Iubirea – virtute teologică fundamentală sau despre reîntoarcerea la arhetip	313
VIII. EPILOG	325
IX. ABBREVIERI	346
X. BIBLOGRAFIE SELECTIVĂ	346
XI. INDICE DE NUME PROPRII	358
ÎN LOC DE ÎNCHIERE	359
REFERINȚE CRITICE	361

I. VERSIUNI ALE CÂNTĂRII CÂNTĂRILOR

1.1 *Biblia Hebraica Stuttgartensia, Deutsche
Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1990*

- 1:1 שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמֹה:
1:2 יִשְׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי־מִזֹּבִיבִים דְּדִידְךָ
מִיָּיִן:
1:3 לְרִיחַ שְׁמֹנֶיךָ מִזֹּבִיבִים שְׁמֹן תֹּזַבֵּךְ שְׁמֵךְ עַל־כֶּן
עֲלָמוֹת אֶהְבֹּד:
1:4 מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה הִבִּיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו
נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ נִזְכֶּרְהָ דְדִידְךָ מִיָּיִן
מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבֹּד :ס
1:5 שְׁחֹרְהָ אָנִי וְנֶאֱמָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם כְּאֵהְלִי
קָדָר כִּי־רִיעוֹת שְׁלֹמֹה:
1:6 אֶל־תִּרְאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ שִׁשׁוּפְתַי הַשֶּׁמֶשׁ
בְּנֵי אִמִּי נִחְרוּ־בִי שְׁמֵנִי נִטְרָה אֶת־הַכְּרָמִים
כְּרָמִי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי:
1:7 הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי אִיכָה תִרְעָה אִיכָה
תִּרְבִּיץ בְּצִהְרִים שְׁלֹמֹה אֶהְיֶה כְּעֵטֶה
עַל עֲדְרֵי חִבְרֹה:
1:8 אִם־לֹא תִדְעֵי לָךְ הִיפָה בְּנָשִׁים צְאִי־לָךְ בְּעֵקְבֵי
הַצֹּאֵן וְרַעִי אֶת־גְּדִיתֶיךָ עַל מְשַׁכְּנוֹת הָרָעִים
:ס
1:9 לְסִסְתִּי בְּרֻכְבֵי פִרְעֹה דְּמִיתֶיךָ רַעֲיָתִי:
1:10 נֶאֱוֹן לְחִינֶיךָ בְּתָרִים צְוֹאֵרֶךְ בְּחִרוּזִים:
1:11 תֹּרֵי זֶהָב נַעֲשֶׂה־לָּךְ עִם נִקְדוֹת הַכֶּסֶף:
1:12 עַד־שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ נִרְדֵּי נָתַן רִיחוֹ:
1:13 צְרוּר הַמֶּר דּוּדֵי לִי בֵּין שְׂדֵי גִלְיָן:

- 1:14 אֲשַׁכַּל הַכֶּפֶר דּוּדֵי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גְּדֵי :ס
1:15 הַנֶּךְ יִפָּה רַעֲיָתִי הַנֶּךְ יִפָּה עֵינֶיךָ יוֹנִים:
1:16 הַנֶּךְ יִפָּה דּוּדֵי אֵף נַעִים אֵף־עַרְשֵׁנוּ רַעֲנָה:
1:17 קָרוֹת פְּתִינוּ אֲרָזִים רַחֲמֵנוּ בְּרוּחִים:
2:1 אָנִי חִבְצֵלֶת הַשָּׂרֹן שׁוֹשַׁנַת הָעֲמָקִים:
2:2 כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחֹחִים כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת:
2:3 כְּתַפּוּחַ בְּעֵצֵי הַיַּעַר כֵּן דּוּדֵי בֵּין הַבְּנִים
בְּצִלוֹ חֲמֹדְתִי וְיִשְׁבַּתִּי וּפְרִיו מְתוֹךְ לְחִפְי:
2:4 הִבִּיאֵנִי אֶל־בֵּית הַיָּיִן וְדַגְלוֹ עָלַי אֶהְבֶּה:
2:5 סִמְכֹנִי בְּאִשׁוֹת רַפְדּוּנִי בְּתַפּוּחִים כִּי־חֹלֶת
אֶהְבֶּה אָנִי:
2:6 שְׁמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי וַיִּמִּינוּ תַחֲבִקְנֵי:
2:7 הַשֶּׁבַעֲתִי אֲחֻכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצִבְאוֹת אוֹ
בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם־תַּעֲרֹו וְאִם־תַּעֲזֹרוּ אֶת־הָאֶהְבָּה
עַד שְׁתַּחֲפֵץ :ס
2:8 קוֹל דּוּדֵי הַנְּהַיָּה בָּא מְדַלֵּג עַל־הַהָרִים מְקַפֵּץ
עַל־הַגְּבָעוֹת:
2:9 דוּמָה דּוּדֵי לְצִבִּי אוֹ לַעֲפֹר הָאֵילִים הַנְּהַיָּה
עוֹמֵד אַחַר כְּתִלְנוּ מִשְׁנִים מִן־הַחֲלָנוֹת מְצִיץ
מִן־הַחֲרָפִים:
2:10 עֲנֵה דּוּדֵי וְאָמַר לִי קוּמִי לָךְ רַעֲיָתִי יָפְתִי
וּלְכִי־לָךְ:
2:11 כִּי־הִנֵּה הִסְתּוֹ עֵבֶר הַגֶּשֶׁם חֲלַף
הַלָּךְ לוֹ:
2:12 הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֲרָץ עַת הַיְמִיר הַגִּיעַ וְקוֹל
הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ:
2:13 הַתְּאֵנָה חֲנִמָּה פְּגִיָּה וְהַגְּפָנִים סְמֵדֵר נָחְנוּ
רִיחַ קוּמִי לְכִי רַעֲיָתִי יָפְתִי וּלְכִי־לָךְ
:ס
2:14 יוֹנְתִי בְּחִנּוּי הַסֵּלַע בְּסִתֵּר הַמְּדֻרְגָּה הַרְאִינִי
אֶת־מְרֹאֵךְ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלְךָ כִּי־קוֹלְךָ עָרַב

2:15 אָחוּז־לִנּוּ שׁוֹעֲלִים שׁוֹעֲלִים קָטָנִים מִחֲבָלִים
 כְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ סִמְדָר:
 2:16 דוּדֵי לֵי נֶאֱנִי לוֹ הֲרַעָה בְּשׁוֹשָׁנִים:
 2:17 עַד שִׁיפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סֹבֵב דְּמַה־לָּהּ
 דוּדֵי לִצְבִי אִו לְעֹפֵר הָאֵילִים עַל־הָרֵי בְּחָר
 ס:
 3:1 עַל־מִשְׁכְּבֵי בְּלִילוֹת בְּקִשְׁתִּי אֵת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי
 בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְאָתִיו:
 3:2 אֶקוּמָה נָא וְאֶסֹכְבָה כְּעִיר בְּשׁוֹקִים וּבְרַחֲבוֹת
 אֲבַקֶּשֶׁה אֵת שְׁאֵהְבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְאָתִיו:
 3:3 מִצְאֹנֵי הַשְּׂמָרִים הַסֹּכְבִים כְּעִיר אֵת שְׁאֵהְבָה
 נִפְשִׁי רֵאִיתָם:
 3:4 כִּכְעֵט שֶׁעֲבַרְתִּי מֵהֶם עַד שִׁמְצָאֲתִי אֵת שְׁאֵהְבָה
 נִפְשִׁי אֲחֻזְתִּיו וְלֹא אֶרְפְּנוּ עַד־שֶׁהִבִּיאֲתִיו
 אֶל־בֵּית אִמִּי וְאֶל־חֶדֶר הַוְּחָתִי:
 3:5 הַשִּׁבְעָתִי אֲתַכֶּם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ
 בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם־תִּעִירוּ וְאִם־תִּעֹזְרוּ אֶת־הָאֵהְבָה
 עַד שֶׁתִּחַפֵּץ ס:
 3:6 מִי זֹאת עֲלָה מִן־הַמַּדְבָּר כְּתִימְרוֹת עֲשֵׂן מִקְטָרֹת
 מוֹר וּלְבוֹנָה מִכָּל אֲבֻקַּת רוּחַ:
 3:7 הִנֵּה מִטְחוּ שֶׁלְשֵׁלְמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב
 לָהּ מִגְּבְרֵי יִשְׂרָאֵל:
 3:8 כָּלֶם אֲחֻזֵי חֶרֶב מִלְמָדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חֶרְבוֹ
 עַל־יְרֻכּוֹ מִפְּחָד בְּלִילוֹת ס:
 3:9 אֶפְרָיוֹן עָשָׂה לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמָה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן:
 3:10 עֲמֹדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רִפְיָדָתוֹ זָהָב מִרְכָּבוֹ אֶרְגָּמָן
 תּוֹכוֹ רְצוּף אֵהְבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם:
 3:11 צִיָּיִנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלֹמָה
 בְּעֵטְרָה שֶׁעֲטָרָהּ לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם
 שִׁמְחַת לְבוֹ ס:

4:1 הַנֶּךְ יָפָה רַעֲיָתִי הַנֶּךְ יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים
 מִבַּעַד לְצִמְחָתְךָ שֶׁעָרַךְ כְּעָדָר הָעֵזִים שֶׁגִּלְשׁוּ
 מֵהָר גִּלְעָד:
 4:2 שִׁנְיֶךָ כְּעָדָר הַקְּצוּבוֹת שֶׁעָלוּ מִן־הַרְחֻצָה שֶׁכָּלֶם
 מִתְאַיְמוֹת וְשִׁפְלָה אֵין בָּהֶם:
 4:3 כָּחוּט הַשָּׁנִי שִׁפְחָתְיֶךָ וּמִרְפְּרֶיךָ נְאוּהָ כְּפֶלֶח
 הַרְמוֹן רַקְתָּךְ מִבַּעַד לְצִמְחָתְךָ:
 4:4 כְּמַגִּדֵל דְּוִיד צִוְּאָרֶךְ בְּנוֹי לְחַלְפִיּוֹת אֶלֶף
 4:4 הַמְגֹן תְּלוּי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים:
 4:5 שְׁנֵי שִׁדְיֶיךָ כְּשִׁנֵי עֲפָרִים תְּאוּמֵי צְבִיָה הַרוּעִים
 בְּשׁוֹשָׁנִים:
 4:6 עַד שִׁיפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֲלֶיךָ לֵי
 אֶל־הַר הַמּוֹר וְאֶל־גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה:
 4:7 כְּלֶךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בְּךָ ס:
 4:8 אֲתִי מִלְבָּנוֹן כָּלָה אֲתִי מִלְבָּנוֹן תְּבוּאֵי
 תְּשׁוּרֵי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה מֵרֵאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן מִמַּעַנּוֹת
 אֲרִיּוֹת מֵהַרְרֵי נְמָרִים:
 4:9 לְבַבְתִּנִי אֲחֻזִי כָלָה לְבַבְתִּינִי בְּאֶחָד
 מֵעֵינֶיךָ בְּאֶחָד עֲנֵק מִצְוֹרְנֶיךָ:
 4:10 מֵהַיָּפוֹ דְּרִיךְ אֲחֻזִי כָלָה מֵהַטְּבוֹ דְּרִיךְ
 מִיַּיִן וְרִיחַ שְׁמָנֶיךָ מִכָּל־בְּשָׂמִים:
 4:11 נִפְתַּת תְּמַכְנֶנָה שִׁפְחוֹתֶיךָ כָּלָה דְּבֹשׁ וְחֶלֶב
 תַּחַת לְשׁוֹנֶךָ וְרִיחַ שְׁלֹמֹתֶיךָ כְּרִיחַ לְבָנוֹן
 ס:
 4:12 גֵן נְעוּל אֲחֻזִי כָלָה גֵן נְעוּל מַעַן חֲתוּם:
 4:13 שְׁלַחֲךָ פְּרָדֵס רְמוֹנִים עִם פְּרֵי מְגִדִים כְּפָרִים
 עִם־נְרָדִים:
 4:14 נִרְדֵּי וּכְרָפִם קָנָה וְקַנְמוֹן עִם כָּל־עֲצֵי לְבוֹנָה
 מֵר וְאֵהְלוֹת עִם כָּל־רֵאשֵׁי בְשָׂמִים:
 4:15 מַעַן גַּנִּים בָּאֵר מִים חַיִּים וְנִזְלִים מִן־לְבָנוֹן:
 4:16 עוֹרֵי צִפּוֹן וּבוֹאֵי תִימָן הִפְיָחִי גִנֵי יִזְלוֹ

בְּשִׁמּוֹ יָבֵא דוֹדִי לָנֶנּוּ וַיֹּאכַל פְּרִי מִגְדִּיּוֹ:
 5:1 בָּאתִי לָנֶנּוּ אֶחָתִי כְּלָה אֶרִיתִי מוֹרִי עִם-בְּשָׁמִי
 אֶכְלָתִי יַעֲרִי עִם-דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם-חֶלְבִי
 אֶכְלוּ רַעִים שָׁחוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים: ס
 5:2 אֲנִי יִשְׁנֶה וְלִבִּי עַר קוֹל דוֹדִי רוֹפֵק פִּתְחֵי-לִי
 אֶחָתִי רַעֲיָתִי יוֹנְחִי תַמְתִּי שְׂרָאִשִׁי נְמַלֵּא-מֶלֶךְ
 קִנְצוֹתַי רְסִיטִי לִילָה:
 5:3 פִּשְׁמָתִי אֶת-פִּתְנָתִי אֵיכָכָה אֶלְבֶּשֶׁנָּה רַחֲצָתִי
 אֶת-רַגְלֵי אֵיכָכָה אֲמַנְפִּם:
 5:4 דוֹדִי שֶׁלַח יָדוֹ מִן-הַחֹר וּמַעַי הַמּוֹ עֲלִיּוֹ:
 5:5 קָמְתִי אֲנִי לִפְתּוֹחַ לְדוֹדִי וַיְדִי נִמְפוֹ-מוֹר
 וַאֲצַבְעֹתַי מוֹר עֵבֶר עַל כַּפּוֹת הַמְּנַעֲוֵל:
 5:6 פִּתְחָתִי אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עֵבֶר נִפְשִׁי
 יִצְאָה בְּדַבְּרוֹ בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קִרְאָתוֹ
 וְלֹא עֲנִי:
 5:7 מִצְאָנִי הַשְּׂמֵרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פְצַעוֹנֵי
 נִשְׂאוּ אֶת-רִדְדֵי מַעְלֵי שְׂמָרֵי הַחֲמוֹת:
 5:8 הַשִּׁבְעָתִי אֶחְכֶּם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם-תִּמְצְאוּ
 אֶת-דוֹדִי מִה-תִּגִּידוּ לוֹ שְׁחֹלַת אֶהְבֶּה אֲנִי:
 5:9 מִה-דוֹדֶךָ מִדוֹר הַיְּפָה בְּנָשִׁים מִה-דוֹדֶךָ מִדוֹר
 שִׁפְכָה הַשִּׁבְעָתָנוּ:
 5:10 דוֹדִי צַח וְאָרוֹם דְּנוּל מִרְבֵּבָה:
 5:11 רֹאשׁוֹ כְּתָם פִּז קִנְצוֹתָיו תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת
 כְּעוֹרֵב:
 5:12 עֵינָיו כִּיּוֹנִים עַל-אַפְיָקֵי מַיִם רַחֲצוֹת בְּחֶלֶב
 יִשְׁבוֹת עַל-מְלֹאֵח:
 5:13 לָחֵזוּ פְעֻרֹנֹת הַבֶּשֶׂם מְגִדְלוֹת מְרַקְחִים שִׁפְתוֹתָיו
 שׁוֹשְׁנִים נִמְפוֹת מוֹר עֵבֶר:
 5:14 יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב מִמְּלֵאִים בַּתְּרָשִׁישׁ מַעֲוִי
 עֲשֶׂת שָׁן מַעְלַפֹת סְפִירִים:
 5:15 שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִיִּסְדִּים עַל-אֲדָנֵי-פִז מְרֹאֵהוּ
 כְּלָבָנוֹן בַּחוּר כְּאַרְזִים:

5:16 חָפוּ מִמְתַּקִּים וְכֹלוּ מִחֲמָדִים זֶה דוֹדִי וְזֶה
 רַעֵי בְנוֹת יְרוּשָׁלַם:
 6:1 אֲנִי הַלֵּךְ דוֹדֶךָ הַיְּפָה בְּנָשִׁים אֲנִי פְנֵה
 דוֹדֶךָ וַנִּבְקָשְׁנוּ עִמָּךָ:
 6:2 דוֹדִי יָרַד לָנֶנּוּ לְעֵרֻגוֹת הַבֶּשֶׂם לְרַעוֹת בְּנָנִים
 וְלִלְקֹט שׁוֹשְׁנִים:
 6:3 אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי הִרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: ס
 6:4 יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתַרְצָה נְאוּה כִּירוּשָׁלַם אֵימָה
 כְּנִדְגָלוֹת:
 6:5 הַסְּבִי עֵינֶיךָ מִגְדִּי שֶׁהֵם הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרְךָ
 כְּעָדָר הָעֵיִם שֶׁגִּלְשׁוּ מִן-הַגְּלָעַד:
 6:6 שֶׁנֶּיךָ כְּעָדָר הַרְחָלִים שֶׁעָלוּ מִן-הַרְחָצָה שְׁכַלֶם
 מִתְאַיְמוֹת וְשִׁפְלָה אֵין בָּהֶם:
 6:7 כְּפֶלַח הַרְמוֹן רַקְתָּךְ מִבְּעַד לְצַמְתָּךְ:
 6:8 שִׁשִּׁים הָמָה מְלֻכּוֹת וְשִׁמְנִים פִּילְגָשִׁים וְעֵלְמוֹת
 אֵין מִסְפָּר:
 6:9 אֶחָת הִיא יוֹנְחִי תַמְתִּי אֶחָת הִיא לְאֵמָה בְּרָה
 הִיא לְיוֹלְדֹתָהּ רְאוּה בְנוֹת וַיֵּאֱשְׁרוּהָ מְלֻכּוֹת
 וּפִילְגָשִׁים וַיְהַלְלוּהָ: ס
 6:10 מִי-זֹאת הַנְּשֻׁקָפָה כְּמוֹ-שָׁחַר יָפָה כְּלָבָנָה בְּרָה
 כְּחַמָּה אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת: ס
 6:11 אֶל-גִּנַּת אֲגוֹז יִרְדְּתִי לְרֹאוֹת בְּאֵבֵי הַנְּחַל
 לְרֹאוֹת הַפְּרָחָה הַגִּפְּן הַנִּצּוֹ הַרְמָנִים:
 6:12 לֹא יִדְעָתִי נִפְשִׁי שְׂמַחְתִּי מִרְכָּבוֹת עַמִּי-נְדִיב:
 7:1 שׁוּבֵי שׁוּבֵי הַשְּׁוֹלְמִית שׁוּבֵי שׁוּבֵי וַנְּחַזֶּה-בְךָ
 מִה-תִּחְזוּ בְּשׁוֹלְמִית כְּמַחֲלַת הַמַּחְנִים:
 7:2 מִה-יָפּוּ פְעַמֶּיךָ בְּנַעֲלִים בַּת-נְדִיב חַמוּקִי
 יִרְכִּיךָ כְּמוֹ חֶלְאִים מַעֲשֶׂה יָדֵי אֲמֹן:
 7:3 שְׂרָרְךָ אֲגוֹן הַסֹּהַר אֶל-יְחֹסֵר הַמְּזוּג בְּמַגְךָ
 עֲרַמַת חָמִים סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים:
 7:4 שְׁנֵי שְׂדֵיךָ כְּשֵׁנֵי עֲפָרִים תְּאָמִי צְבִיָּה:

7:5 צוֹאֲרֵךְ כַּמְגִדֵּל הַשָּׁן עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן
עַל־שַׁעַר בַּת־רַבִּים אַפְךָ כַּמְגִדֵּל הַלְּבָנוֹן
צוֹפֶה פָּנָי רַמְשֵׁקִי:
7:6 רֹאשֶׁךָ עֲלֶיךָ כַּפְרָמֶל וְדַלְתָה רֹאשֶׁךָ כְּאַרְגָּמָן
מֶלֶךְ אֲסוּר בְּרֹהֲטִים:
7:7 מִה־יִפְיֹת וּמִה־נְעֻמָּתָ אֲהַבָהּ בַּת־עַנּוּגִים:
7:8 זֹאת קוֹמְתָךְ הַמְתָּה לְתַמָּר וְשִׁדְיָךְ לְאַשְׁכְּלוֹת:
7:9 אֲמַרְתִּי אֲעֲלֶה בְּחֶמֶר אֲחֻזָּה בְּסִסְנַי וְיִהְיֶה־נָּא
שִׁדְיָךְ כְּאַשְׁכְּלוֹת הַגִּפֶּן וְרִיחַ אַפְךָ כַּתְּפוּחִים:
7:10 וְחֶפְךָ כִּיֵּן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישְׁרִים
דוֹבֵב שִׁפְתֵי יִשְׁנִים:
7:11 אֲנִי לְדוֹדֵי וְעָלִי תִשׁוּקְתוֹ :ס
7:12 לֵכִה דוֹדֵי נִצָּא הַשְּׂדֵה נְלִינָה בַּכְּפָרִים:
7:13 נִשְׁכִּימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם פָּרְחָה הַגִּפֶּן
פָּתַח הַסְּמֶדֶר הַנִּצּוֹ הַרְמוֹנִים שָׁם אֲתָן אֶת־דָּדֵי
לְךָ:
7:14 הַדּוֹדָאִים נְחַנּוּ־רִיחַ וְעַל־פָּתְחֵינוּ כָּל־מְגִדִים
חֲדָשִׁים גַּם־יִשְׁנִים דוֹדֵי צַפְנָתִי לְךָ:
8:1 מִי יִתְנֶה כָּאֵחַ לִי יוֹנֵק שְׂדֵי אִמִּי אֲמַצְאָה
בְּחוּץ אֲשַׁקֶּה גַם לֹא־יְבוּזוּ לִי:
8:2 אֲנַהְגֶּה אֲבִיאָה אֶל־בֵּית אִמִּי תִלְמָדְנִי
אֲשַׁקֶּה מִיַּן הַרְקָח מֵעֵסִיס רַמְנִי:
8:3 שְׂמֵאלוֹ תַחַת רֹאשִׁי וַיְמִינוּ תַחֲבַקְנִי:
8:4 הַשִּׁבְעָתִי אֲתַכֶּם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם מִה־תַּעֲרִיר
וּמִה־תַּעֲרִיר אֶת־הָאֲהָבָה עַד שִׁתְּחַפֵּץ :ס
8:5 מִי זֹאת עֹלָה מִן־הַמִּדְבָּר מִתְרַפֶּקֶת עַל־הַדּוֹדָה
תַחַת הַתְּפוּחַ עוֹרְרַתֶּיךָ שְׂמָה חֲבַלְתָּךְ אִמָּה
שְׂמָה חֲבַלָה יִלְדְתֶּךָ:
8:6 שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל־לִבְךָ כַחוֹתֶם עַל־זְרוּעֶךָ
כִּי־עָזָה כַמוֹת אֲהַבָה קָשָׁה כְּשֹׂאוֹל קִנְיָה
רְשָׁפִיהָ רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵה־בְתִיָּה:

8:7 מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת־הָאֲהָבָה וְנִהְרֹת
לֹא יִשְׁטַפּוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ אֶת־כַּלְהוֹן בֵּיתוֹ בְּאֲהָבָה
כִּזּוֹ יְבוּזוּ לוֹ :ס
8:8 אַחֹת לְנִי קַמְנָה וְשִׁדְיִים אֵין לָהּ מִה־נַּעֲשֶׂה
לְאַחֹתְנִי בַיּוֹם שִׁדְבַר־בָּהּ:
8:9 אִם־חוֹמָה הִיא נִבְנָה עָלֶיהָ מִירַח כֶּסֶף וְאִם־דָּלַת
הִיא נִצּוֹר עָלֶיהָ לֹחַם אֲרוֹן:
8:10 אֲנִי חוֹמָה וְשִׁדְיִי כַּמְגִדְלוֹת אֲזוֹ הִיִּיתִי בְּעֵינָיו
כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם :פ
8:11 כָּרָם הָיָה לְשִׁלְמָה בְּבַעַל הַמּוֹן נָתַן אֶת־הַכְּרָם
לְנַמְרִים אִישׁ יָבֵא בַּפְּרִיו אֶלְךָ כֶּסֶף:
8:12 כְּרָמִי שְׁלִי לְפָנָי הָאֵלֶּךָ לָךְ שְׁלֵמָה וּמֵאתִים
לְנַמְרִים אֶת־פְּרִיו:
8:13 הִיא־שָׁבַת בְּנַגִּים חֲבָרִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלֶךָ
הַשְּׂמִיעֵינִי:
8:14 בְּרַח דוֹדֵי וְדַמְהָ לָךְ לְצַבִּי אוֹ לְעַפְרַת הָאֵלִילִים
עַל הַרִי:

**1.2 Septuaginta – Id est Vetus Testamentum Graecae, Iuxta
LXX interpretes edidit Alfred Rahlfs, Deutsche
Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1990**

1.1 ἄσμα ὀσμῶν ὃ ἐστὶν τῷ Σαλωμων 1.2 φιλησάτω
 με ἀπὸ φιλημάτων στόματος αὐτοῦ ὅτι ἀγαθοὶ
 μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον 1.3 καὶ ὀσμὴ μύρων σου
 ὑπὲρ πάντα τὰ ὀρώματα μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομά
 σου διὰ τοῦτο νεῶνιδες ἠγόπησάν σε 1.4 εἴλκυσάν
 σε ὀπίσω σου εἰς ὀσμὴν μύρων σου δραμοῦμεν
 εἰσήνεγκέν με ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ταμίειον αὐτοῦ
 ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν σοὶ ἀγαπή
 σομεν μαστούς σου ὑπὲρ οἶνον εὐθύτης ἠγόπησέν
 σε 1.5 μέλαινα εἶμι καὶ καλὴ θυγατέρες Ἱερουσαλημ
 ὡς σκηνώματα Κηδάρ ὡς δέρρεις Σαλωμων 1.6 μὴ
 βλέψητέ με ὅτι ἐγὼ εἶμι μεμελανωμένη ὅτι παρέ
 βλεψέν με ὁ ἥλιος υἱοὶ μητρός μου ἐμαχέσαντο ἐν
 ἐμοὶ ἔθεντό με φυλόκισσαν ἐν ἄμπελῶσιν ἄμπελῶνα
 ἐμὸν οὐκ ἐφύλαξα 1.7 ἀπάγγελόν μοι ὃν ἠγόπησεν
 ἡ ψυχὴ μου ποῦ ποιμαίνεις ποῦ κοιτάζεις ἐν
 μεσημβρίᾳ μήποτε γένωμαι ὡς περιβαλλομένη ἐπ’
 ἀγέλαις ἐταίρων σου 1.8 ἐὰν μὴ γνῶς σεαυτὴν ἡ
 καλὴ ἐν γυναιξίν ἐξελθε σὺ ἐν πτέρναις τῶν
 ποιμνίων καὶ ποίμαινε τὰς ἐρίφους σου ἐπὶ
 σκηνώμασιν τῶν ποιμένων 1.9 τῇ ἵππῳ μου ἐν
 ἄρμασιν Φαραῶ ὡμοίωσά σε ἡ πλησίον μου 1.10
 τί ὠραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνες τράχηλό
 ς σου ὡς ὀρμίσκοι 1.11 ὀμοιώματα χρυσοῦ ποιή
 σομέν σοι μετὰ στιγμάτων τοῦ ἀργυρίου 1.12 ἕως
 οὗ ὁ βασιλεὺς ἐν ἀνακλίσει αὐτοῦ νόρδος μου

ἔδωκεν ὄσμήν αὐτοῦ 1.13 ἀπόδεσμος τῆς στακτῆς ἀδελφιδός μου ἐμοί ἁνὰ μέσον τῶν μαστῶν μου ἀύλισθήσεται 1.14 βότρυς τῆς κύπρου ἀδελφιδός μου ἐμοί ἐν ἀμπελώσιν Εγγαδδι 1.15 ἰδοὺ εἶ καλή ἢ πλησίον μου ἰδοὺ εἶ καλή ὁφθαλμοί σου περιστέραί 1.16 ἰδοὺ εἶ καλός ὁ ἀδελφιδός μου καί γε ὠραῖος πρὸς κλίνη ἡμῶν σύσκιος 1.17 δοκοὶ οἴκων ἡμῶν κέδροι φατνώματα ἡμῶν κυπάρισσοι 2.1 ἐγὼ ἄνθος τοῦ πεδίου κρίνον τῶν κοιλάδων 2.2 ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἁκανθῶν οὕτως ἢ πλησίον μου ἁνὰ μέσον τῶν θυγατέρων 2.3 ὡς μήλον ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ δρυμοῦ οὕτως ἀδελφιδός μου ἁνὰ μέσον τῶν υἱῶν ἐν τῇ σκιά αὐτοῦ ἐπεθύμησα καὶ ἐκόθισα καὶ καρπὸς αὐτοῦ γλυκὺς ἐν λάρυγγί μου 2.4 εἰσαγάγετέ με εἰς οἶκον τοῦ οἴνου τόξατε ἐπ' ἐμὲ ἀγάπην 2.5 στηρίσατέ με ἐν ἀμόραις στοιβάσατέ με ἐν μήλοις ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγὼ 2.6 εὐώνυμος αὐτοῦ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἢ 2.6 δεξιὰ αὐτοῦ περιλήμψεταιί με 2.7 ὥρκισα ὑμᾶς θυγατέρες Ἰερουσαλημ ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ ἔαν ἐγειρήτε καὶ ἐξεγειρήτε τὴν ἀγάπην ἕως οὗ θελήσῃ 2.8 φωνὴ ἀδελφιδοῦ μου ἰδοὺ οὗτος ἢκει πηδῶν ἐπὶ τὰ ὄρη διαλλόμενος ἐπὶ τοὺς βουνοὺς 2.9 ὁμοίός ἐστιν ἀδελφιδός μου τῇ δορκάδι ἢ νεβρῶ ἐλάφων ἐπὶ τὰ ὄρη Βαιθηλ ἰδοὺ οὗτος ἐστηκεν ὀπίσω τοῦ τοίχου ἡμῶν παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων 2.10 ἀποκρίνεται ἀδελφιδός μου καὶ λέγει μοι ἁνάστα ἐλθέ ἢ πλησίον μου καλή μου περιστέρα μου 2.11 ὅτι ἰδοὺ ὁ χειμῶν παρήλθεν ὁ ὑετὸς ἀπῆλθεν ἐπορεύθη ἐαυτῷ 2.12 τὰ ἄνθη ὤφθη ἐν τῇ γῇ καιρὸς τῆς τομῆς ἐφθακεν φωνὴ τοῦ τρυγῶνος ἢκούσθη ἐν τῇ γῇ ἡμῶν 2.13 ἢ συκῆ ἐξήνεγκεν

ὀλύνθους αὐτῆς αἱ ἄμπελοι κυπρίζουσιν ἔδωκαν ὄσμήν ἁνάστα ἐλθέ ἢ πλησίον μου καλή μου περιστέρα μου 2.14 καὶ ἐλθέ σύ περιστέρα μου ἐν σκέπη τῆς πέτρας ἐχόμενα τοῦ προτειχίσματος δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου καὶ ἀκούτισόν με τὴν φωνήν σου ὅτι ἢ φωνὴ σου ἢδεῖα καὶ ἢ ὄψις σου ὠραία 2.15 πιάσατε ἡμῖν ἀλώπεκας μικροὺς ἀφανίζοντας ἀμπελώνας καὶ αἱ ἄμπελοι ἡμῶν κυπρίζουσιν 2.16 ἀδελφιδός μου ἐμοί κῶγῶ αὐτῷ ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις 2.17 ἕως οὗ διαπνεύσῃ ἢ ἡμέρα καὶ κινήθῳσιν αἱ σκιαὶ ἀπόστρεψον ὁμοιώθητι σύ ἀδελφιδέ μου τῷ δόρκωνι ἢ νεβρῶ ἐλάφων ἐπὶ ὄρη κοιλωμάτων 3.1 ἐπὶ κοίτην μου ἐν νυξίν ἐζήτησα ὄν ἠγάπησεν ἢ ψυχὴ μου ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐχ εὔρον αὐτὸν ἐκάλεσα αὐτὸν καὶ οὐχ ὑπήκουσέν μου 3.2 ἁναστήσομαι δὴ καὶ κυκλώσω ἐν τῇ πόλει ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ζητήσω ὄν ἠγάπησεν ἢ ψυχὴ μου ἐζήτησα αὐτὸν καὶ οὐχ εὔρον αὐτὸν 3.3 εὔροσά με οἱ τηροῦντες οἱ κυκλοῦντες ἐν τῇ πόλει μὴ ὄν ἠγάπησεν ἢ ψυχὴ μου εἶδετε 3.4 ὡς μικρὸν ὅτε παρήλθον ἁπ' αὐτῶν ἕως οὗ εὔρον ὄν ἠγάπησεν ἢ ψυχὴ μου ἐκράτησα αὐτὸν καὶ οὐκ ἀφήσω αὐτὸν ἕως οὗ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς οἶκον μητρὸς μου καὶ εἰς ταμίειον τῆς συλλαβούσης με 3.5 ὥρκισα ὑμᾶς θυγατέρες Ἰερουσαλημ ἐν ταῖς δυνάμεσιν καὶ ἐν ταῖς ἰσχύσεσιν τοῦ ἀγροῦ ἔαν ἐγειρήτε 3.5 καὶ ἐξεγειρήτε τὴν ἀγάπην ἕως ἂν θελήσῃ 3.6 τίς αὐτῆ ἢ ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῆς ἐρήμου ὡς στελέχη καπνοῦ τεθυμιαμένη σμύρναν καὶ λίβανον ἀπὸ πάντων κονιορτῶν μυρεψοῦ 3.7 ἰδοὺ ἢ κλίνη τοῦ Σαλωμων ἐξήκοντα δυνατοὶ κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δυνατῶν Ἰσραηλ 3.8 πάντες κατέχοντες

ρομφαίαν δεδιδαγμένοι πόλεμον ἄνηρ ρομφαία
 αὐτοῦ ἐπὶ μηρὸν αὐτοῦ ἄπὸ θάμβους ἐν νυξίν 3.9
 φορεῖον ἐποίησεν ἑαυτῷ ὁ βασιλεὺς Σαλωμων ἄπὸ
 ξύλων τοῦ Λιβάνου 3.10 στύλους αὐτοῦ ἐποίησεν
 ὀργύριον καὶ ἀνάκλιτον αὐτοῦ χρύσειον ἐπίβασις
 αὐτοῦ πορφυρᾶ ἐντὸς αὐτοῦ λιθόστρωτον ἀγάπην
 ἄπὸ θυγατέρων Ἱερουσαλημ 3.11 ἐξέλθατε καὶ ἴδετε
 ἐν τῷ βασιλεῖ Σαλωμων ἐν τῷ στεφάνῳ ᾧ ἔστεφά-
 νωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ νυμφεύσεως
 αὐτοῦ καὶ ἐν ἡμέρᾳ εὐφροσύνης καρδίας αὐτοῦ
 4.1 ἰδοὺ εἶ καλὴ ἡ πλησίον μου ἰδοὺ εἶ καλὴ
 ὀφθαλμοί σου περιστεραὶ ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου
 τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν αἶ ἄπεκαλύ-
 φθησαν ἄπὸ τοῦ Γαλααδ 4.2 ὀδόντες σου ὡς ἀγέ-
 λαι τῶν κεκαρμένων αἶ ἀνέβησαν ἄπὸ τοῦ λουτροῦ
 αἶ πᾶσαι διδυμεύουσαι καὶ ἀτεκνοῦσα οὐκ ἔστιν
 ἐν αὐταῖς 4.3 ὡς σπαρτίον τὸ κόκκινον χεῖλη σου
 καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία ὡς λέπυρον τῆς ῥόας μῆλό-
 ν σου ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου 4.4 ὡς πύργος Δαυιδ
 τράχηλός σου ὁ ἄκοδομημένος εἰς θαλπιωθ χίλιοι
 θυρεοὶ κρέμανται ἐπ' αὐτόν πᾶσαι βολίδες τῶν
 δυνατῶν 4.5 δύο μαστοὶ σου ὡς δύο νεβροὶ δίδυμοι
 δορκάδος οἱ νεμόμενοι ἐν κρίνοις 4.6 ἕως οὗ διαπνεύ-
 ση ἡ ἡμέρα καὶ κινηθῶσιν αἶ σκιαὶ πορεύσομαι
 ἔμαντῷ πρὸς τὸ ὄρος τῆς σμύρνης καὶ πρὸς τὸν
 βουνὸν τοῦ Λιβάνου 4.7 ὅλη καλὴ εἶ ἡ πλησίον μου
 καὶ μῶμος οὐκ ἔστιν ἐν σοί 4.8 δεῦρο ἄπὸ Λιβάνου
 νύμφη δεῦρο ἄπὸ Λιβάνου ἐλεύση καὶ διελεύση
 ἄπὸ ὀρχῆς πίστεως ἄπὸ κεφαλῆς Σανιρ καὶ Ερμων
 ἄπὸ μανδρῶν λεόντων ἄπὸ ὀρέων παρδάλειν 4.9
 ἔκαρδίωσας ἡμᾶς ἀδελφὴ μου νύμφη ἔκαρδίωσας
 ἡμᾶς ἐνὶ ἄπὸ ὀφθαλμῶν σου ἐν μιᾷ ἐνθέματι τραχί

λων σου 4.10 τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ σου ἀδελφὴ
 μου νύμφη τί ἐκαλλιώθησαν μαστοὶ σου ἄπὸ οἴνου
 καὶ ὄσμῃ ἱματίων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ὀρώματα
 4.11 κηρίον ἄποστοάζουσιν χεῖλη σου νύμφη μέλι
 καὶ γόλα ὑπὸ τὴν γλῶσσάν σου καὶ ὄσμῃ ἱματίων
 σου ὡς ὄσμῃ Λιβάνου 4.12 κῆπος κεκλεισμένος
 ἀδελφὴ μου νύμφη κῆπος κεκλεισμένος πηγὴ
 ἔσφραγισμένη 4.13 ἄποστολαί σου παρόδεισος ῥοῶν
 μετὰ καρποῦ ἀκροδρύων κύπροι μετὰ νόρδων 4.14
 νόρδος καὶ κρόκος κόλαμος καὶ κιννόμιωμον μετὰ
 πάντων ξύλων τοῦ Λιβάνου σμύρνα αλωθ μετὰ πά-
 ντων πρώτων μύρων 4.15 πηγὴ κήπων φρέαρ ὕδατος
 ζῶντος καὶ ῥοιζοῦντος ἄπὸ τοῦ Λιβάνου 4.16 ἐξεγέ-
 ρητι βορρᾶ καὶ ἔρχου νότε διόπνευσον κῆπόν μου
 καὶ ῥευσάτωσαν ὀρώματά μου καταβήτω ἀδελφιδό-
 ς μου εἰς κῆπον αὐτοῦ καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρύ-
 ων αὐτοῦ 5.1 εἰσῆλθον εἰς κῆπόν μου ἀδελφὴ μου
 νύμφη ἐτρύγησα σμύρναν μου μετὰ ἀρωμάτων μου
 ἔφαγον ἄρτον μου μετὰ μέλιτός μου ἔπιον οἶνόν
 μου μετὰ γάλακτός μου φάγετε πλησίον καὶ πίετε
 καὶ μεθύσθητε ἀδελφοί 5.2 ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ
 καρδία μου ἀγρυπνεῖ φωνὴ ἀδελφιδοῦ μου κρούει
 ἐπὶ τὴν θύραν ἀνοιξόν μοι ἀδελφὴ μου ἡ πλησίον
 μου περιστερά μου τελεία μου ὅτι ἡ κεφαλὴ μου
 ἐπλήσθη δρόσου καὶ οἱ βόστρυχοί μου ψεκᾶδων
 νυκτός 5.3 ἐξεδυσάμην τὸν χιτῶνά μου πῶς ἐνδύ-
 σωμαι αὐτόν ἐνιψάμην τοὺς πόδας μου πῶς
 μολυνῶ αὐτούς 5.4 ἀδελφιδός μου ἀπέστειλεν χεῖρα
 αὐτοῦ ἄπὸ τῆς ὀπῆς καὶ ἡ κοιλία μου ἐθροήθη ἐπ'
 αὐτόν 5.5 ἀνέστην ἐγὼ ἀνοιξαὶ τῷ ἀδελφιδῷ μου
 χεῖρές μου ἔσταξαν σμύρναν δάκτυλοί μου σμύ-
 ρναν πλήρη ἐπὶ χεῖρας τοῦ κλείθρου 5.6 ἤνοιξα

8:4 adiuro vos filiae Hierusalem ne suscitatis et evigilare faciatis dilectam donec ipsa velit 8:5 quae est ista quae ascendit de deserto deliciis affluens et nixa super dilectum suum sub arbore malo suscitavi te ibi corrupta est mater tua ibi violata est genetrix tua 8:6 pone me ut signaculum super cor tuum ut signaculum super brachium tuum quia fortis est ut mors dilectio dura sicut inferus aemulatio lampades eius lampades ignis atque flammaram 8:7 aquae multae non poterunt extinguere caritatem nec flumina obruent illam si dederit homo omnem substantiam domus suae pro dilectione quasi nihil despicient eum 8:8 soror nostra parva et ubera non habet quid faciemus sorori nostrae in die quando adloquenda est 8:9 si murus est aedificemus super eum propugnacula argentea si ostium est conpingamus illud tabulis cedrinis 8:10 ego murus et ubera mea sicut turris ex quo facta sum coram eo quasi pacem repperiens 8:11 vinea fuit Pacifico in ea quae habet populos tradidit eam custodibus vir adfert pro fructu eius mille argenteos 8:12 vinea mea coram me est mille tui Pacifice et ducenti his qui custodiunt fructus eius 8:13 quae habitas in hortis amici auscultant fac me audire vocem tuam 8:14 fuge dilecte mi et adsimilare capreae hinuloque cervorum super montes aromatum

II. PROLOG

*Căci cei ce și-au dat silința
să învețe limba ebraică
nu vor afla nimic
care să li se pară
fără legătură.*

Sfântul Grigorie de Nyssa

2. 1. Cântarea Cântărilor între tradiție și inovație. Repere fundamentale ale sacralui poem (limba originalului; canonicitatea; hermeneutica și exegeza biblică; autorul; data scrierii; inspirația; probleme ale traducerii)

Sunt atâtea lucruri pe care s-ar fi convenit să le amintim, chiar și într-o doară, înainte de a purcede la ceea ce ne-am dori să fie o „împreună tăifăsuire“ despre textul *Cântării Cântărilor* (*Shir Ha-Shirim*). Ne referim aici la tot ceea ce vizează limba ebraică,¹ limbă veche și nouă, paradoxală, extrem de bogată (mai exact la *echilibrul limbii sfinte*, acel *moznei lashon hakkodesh*, care reflectă, nu în ultimă instanță, un mod de a trăi), la canonicitate (din *Mishnah – Yadaim*, 3, 5 se poate deduce că acceptarea cărții în canon nu s-a făcut fără dificultate; totuși, în cadrul sinodului de la Jamnia, poemul va fi fost introdus în canonul ebraic, mai exact între „cele cinci suluri,

¹ Pentru a sesiza specificitatea limbii ebraice biblice în general, a se consulta lucrările: Emilian Cornișescu, Dumitru Abrudan – *Limba ebraică biblică*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1996; Ioana Vintilă Rădulescu, Marius Sala – *Limbile lumii*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1981; despre specificitatea lexicului poemului au vorbit Guitton, J. și Pouget, G.

scurte opusculi istorice, poetice sau filosofice: *Cântarea Cântărilor*, *Ruth*, *Plângerile lui Ieremia*, *Ecleziastul* și *Estera*²), la poezia Vechiului Testament în general (indiferent dacă vorbim de *shir*, *mizmor*, *qina*, *t(e)hila* sau *mashal*), la hermeneutica și exegeza biblică, la autorul și data scrierii ori la inspirația cărții (existența acestei *shalhevet-Iah* – „flacăra lui Iahve” – a fost demonstrată exemplar de către Sf. Irineu, Teofil din Antiohia, Origen în *Adversus Haereses*, *Ad Autolycum*, respectiv *De Principiis*; i-am numit pe cei trei pentru limpezimea și concizia formulării).

Ceea ce am îndrăzni să propunem, cu palida îndemânare a începătorului, este, de fapt, o receptare a unui text revelat,³ deținător a ceea ce s-ar putea numi *loghia zonta* sau *cuvintele vieții*), așadar un text cu anumite conotații (oricum funcția cuvântului pare sfâșiată între o semiotică a entităților lexicale și o semantică a frazei). „Redactând această cântare Solomon fusese inspirat de Duhul Sfânt; căci această carte este rezumatul întregii *Scripturi*, întregii creații, rezumatul misterului patriarhilor, rezumatul exilului în Egipt, al eliberării lui Israel și al cântării căutate la trecerea Mării Roșii, rezumatul *Decalogului* și al apariției pe Muntele Sinai și al tuturor evenimentelor care s-au petrecut în Israel în timpul șederii sale în

² Josy Eisenberg, *Iudaismul*, p. 32

³ Nu trebuie pierdut din vedere faptul că textul nu este unul oarecare, ci unul revelat. Despre inspirația *Sfintei Scripturi* vorbește ea însăși (*Exodul* 4, 10, *Isaia* 1, 10, *Ieremia* 1, 9, *Iona*, *Ioil*, *Osea*, *Obadia* 1, 1, *II Timotei* 3, 16 etc.), tradiția iudaică (scrierile lui Filo, ale lui Iosif Flaviu, ale rabinilor etc.) tradiția creștină (pentru Augustin aceasta reprezintă manuscrisul lui Dumnezeu, iar pentru Sfântul Grigorie scrisoarea Domnului către omenire). Actele de bază ale acțiunii inspiratoare par să fie îndemnul, împărtășirea celor ce urmau a fi comunicate, asistența divină (cu precizarea că, la Dumnezeu, nimic nu e de prisos și că El operează activ doar când este necesar). Dar supranatural, inspirația (însoțită uneori și de revelație) nu presupune sfințenia celui care scrie și nici nu i-o oferă drept consecință. În timp, extensiunea inspirației este sesizabilă. Bunăoară Holden (teolog protestant) vorbește de *assistenta negativală*, teologia apuseană de *inspiratio subsequens* (accentul cade însă pe Biserica și aprobarea acesteia), de inspirație verbală (pentru protestanții secolului al XVI-lea), de reducerea ei doar la pericopele care cuprind o învățătură dogmatică și morală (Loisy Erasmus etc.).

deșert până la intrarea în Pământul Sfânt și până la construirea templului; rezumatul misterului Numelui Sfânt și suprem, rezumatul împrăstierii lui Israel printre popoare și al eliberării sale, rezumatul învierii morților și al evenimentelor care vor avea loc până în ziua numită Sabatul Domnului; această cântare conține tot ceea ce există, tot ceea ce a existat și tot ceea ce va exista. De aceea tradiția ne învață că, atunci când un om se servește de un verset din *Cântarea Cântărilor* ca de un cântec profan, *Scriptura* se înconjoară cu un fel de sac, urcă lângă Cel Prea Sfânt, binecuvântat fie Numele Său, și îi spune: copiii tăi m-au înjosit și s-au servit de mine ca de o glumă la petrecerile lor. Într-adevăr, *Scriptura* se plânge de această înjosire. De aceea trebuie să respectăm fiecare din cuvintele *Cântării Cântărilor* și să le considerăm tot atâtea coroane... Dintre toate cântările care există nici una nu este atât de plăcută Celui Prea Sfânt, binecuvântat fie Numele Său, precum *Cântarea Cântărilor*⁴; un poem despre care în capitolul „Din cântec s-a întrupat iudaismul” rabinul Moses Rosen afirma: „Fiul său Șlomo ne-a dăruit *Cântarea Cântărilor* pe care Rabi Akiva o definește în felul următor: <<Dacă toate cărțile Bibliei sunt sfinte, *Cântarea Cântărilor* e Sfânta Sfintelor, căci întreaga lume a fost creată numai pentru ziua în care ne-a fost dăruită>> (*Talmud Iadaim*, cap. III). Marele Akiva voia să spună prin aceste cuvinte că viața n-ar merita să fie trăită dacă omul n-ar putea să se înalțe pe aripile cântului. Numai cântecul, numai fantezia înaripată, numai poezia mărețelor viziuni au ajuns să ne dea puteri...⁵

Studiul nostru include targumul *Cântării Cântărilor*, care constituie fundamentul exegezei alegorice iudaice.

Fiecare înțelege prin *havot halevavot* (*datoriile inimilor*) ceea ce crede de cuviință. Poate că, în fața unui text sublim, atitudinea cea mai potrivită ar fi să ținem un post al vorbelor. În același timp, însă, cum să nu fie răbdarea abia strunită când avem posibilitatea rostirii

⁴ Rabi Simeon ben Yohai, Rabi Eleazar, *Zoharul*, *Cartea Splendorii*, p. 115-116

⁵ Moses Rosen, *Eseuri biblice*, p. 79

despre iubirea nupțială (simbol central al poemului), despre Soare ca Treime Născătoare, despre prima izbândă a miresei, marcată de tânguirea ei, despre transfigurare și veșnica poruncă *ve ahavta* – „și să iubești“ (cuprinsă și în rugăciunea *Shema*), despre trezie, atenția inimii, despre ieșirea din marginea literei către bucuria întâmpinării faptului că Dumnezeu Însuși a grăit către noi și în noi a așezat marile adevăruri, toate câte ne sunt necesare, pentru ca, păzindu-le și îngrijind soarele interior pentru nesfârșita lumină ce o degajă, omul să nădăjduiască la nunta promisă?

Cert este faptul că asupra acestui text s-a stăruit deseori. Și totuși, față de celelalte cărți incluse în canonul *Vechiului Testament* (așadar în ceea ce s-ar numi *mikraei hakkodesh* sau scrierile sfinte), *Cântarea Cântărilor* a fost, deseori, însingurată ca dificilă (nondificilul e fără valoare, spunea Valéry). A limita însă textul numai la simpla istorisire a unei povești de iubire este dezamăgitor.

Cântarea Cântărilor este un liniștit mugur, complet ca scriere (fără nimic de scos, fără nimic de adăugat!) și conține, în sine, o constrângere pe care o impune lumii finite armonia generală. Murmurul, unduirea, oglindirea, căutarea, toate reprezintă elanul dionisiac în variate chipuri, transpus într-o formă poetică, semn al originii culte a poemului. Este un spațiu în care sunetele se întâlnesc cu numerele, pământul se dezvăluie orfic și o împărăție înaltă, suspendată, de cuvinte, se întemeiază pentru târziuri. Cele două posibile moduri de lectură – ca text (să zicem) ori ca mesaj – au generat interferențe ce trebuie descurcate. Mai mult: ele nu se suprapun, ci există în sfere diferite ca înțeles. Dacă am judeca mai atent, fața contrazice adâncul (nu-l anulează însă!), ștergându-l ca evidentă, instaurându-se în locul ce i se cuvenea acestuia.

Două moduri de înțelegere a operei rămân fundamentale: *arheologic* (spre operă) și *recuperator* (aducând opera spre noi). Dacă ne-am situa în cadrul celui de-al doilea, am spune azi că avem de-a face cu un poem *ermetic* prin substanță, *pindaric* prin sensul

inițiativ, *orfic* prin vuietul larg al întregii materii (rămân în ființă destule neliniști coborâtoare din chiar hotărârea acestei rostiri despre *Cântarea Cântărilor*).

Departate de noi gândul de a ține un discurs. Însă chiar această latură „informativă“ cu greu poate fi absolvită de ispitele explicative sau de tentațiile analogice. Vom încerca o analiză textuală a poemului (desigur după ordonarea lecturilor, care nu oferă totdeauna siguranța unei înțelegeri de dimensiunea ascezei), al cărei scop va fi realizarea unei traduceri cât mai adecvate. Analiza va viza, mai ales, aspectele semantice (propriei textului biblic!) și modul în care au fost reproduse aceste particularități în alte traduceri, dar și compartimentele care țin de lingvistica internă a textului.

Studiul comparativ al câtorva variante (ne referim strict la *Biblia Hebraica, Septuaginta, Vulgata*) va fi, probabil, în măsură să clarifice cele mai importante sau controversate aspecte (semantice și stilistice) ale textului (sistem mobil, proiecție sintagmatică a unor rețele de raporturi paradigmatic) în trecerea sa dintr-o limbă-bază într-o limbă-țintă.

Există, desigur, cititori care, abordând literal textul, s-au și opus în consecință cu vehemență includerii operei între scrierile canonice, considerând-o simplu cântec profan, de iubire. Este adevărat, avem de-a face cu un poem („ezitare prelungită între sunet și înțeles“ după Valéry) destul de încifrat, concentrat, aluziv, care propune o veritabilă aventură spirituală, un poem generator de nedumerire (nedumerire fertilă, am zice!), deținător al unui mesaj uneori clar pentru destinatar, alteori obscur sau susceptibil de a fi descifrat de un destinatar avizat (vorbim desigur de sinergie, de o împreună lucrare a omului cu Dumnezeu în această elucidare). Perspectivele lecturii *Cântării*... copleșesc, ne implică total și grav, căci ne pun sub semnul propriei noastre nunți (nunta constituie axul poemului), integrată în ciclul cuprins între naștere și „secerișul“ de apoi. Și iată, ne întrebăm: ce e nunta? În ce constă fericirea ei? Uman

și poetic nunta e o direcție, ascensiunea avară în spirit. Nu în cunoaștere constă fericirea, ci în continua ei dobândire, ca neîmpărțită voluptate a amânării.

Jocul delectabil al formelor – *simbol și corp sonor* (orice operă reprezintă o succesiune a sunetelor în primul rând; abia apoi este privită ca trăire a cititorului, ca sistem de norme și convenții, ca sistem de straturi etc.) – iată cele două ipostaze ale cuvântului cu care poetul înțelege să nuntească. Cititorul „copt” de-acum pentru mari înțelesuri așteaptă de la această carte dezlegarea tainei ca nuntă; numai nunta îl poate implica definitiv și grav și numai ea justifică atâta râvnă de a răscoli în noapte sensul vieții. Și în această nuntă (spirituală, cosmică) vom vedea că inițiativa nu mai aparține exclusiv Mirelui, ci devine pulsația vie a unui întreg mecanism de cultură.

Lectura literală va face ca fila să vibreze acoperind nuanțele.

Lectura în spirit va degaja marea voce, căci o operă elaborată la înaltă inspirație poate fi pătrunsă urcând la nivelul ei. Problema rezidă în ieșirea din Babilonul literelor spre verticala frunților târzii, prin spălări împărțite, urmând asceza cuvântului, tras pe orbite până la fructul de liră.

Firește, se cuvine ca cititorul să aibă, în momentul purcederii la evaluarea cărții, o conștiință morală dezvoltată în lupta dintre literă și coroana literei (căci „litera omoară, iar Duhul face viu” – *II Corinteni* 3, 6), între vinul lumesc și vinul sacru (căci ne întrebăm și vă întrebăm: oare care a fost fruntea vinului la nunta din Cana Galileii – cel de la început, ca ordine, sau cel de la urmă, ca valoare?). Și, așa cum de multe are nevoie cel intrat în Sfânta spre a pătrunde în Sfânta Sfintelor, tot astfel e greu de găsit un om care, trecând de toate cântările cuprinse în *Scriptură* să se înalțe până la *Shir Ha-Shirim*.

Cât despre traducerea Cântării..., actul traducerii (damnațiune elaborată!) presupune contactul interlingvistic (și singura atitudine care ar mai putea oferi operei ceea ce i se cuvine ar fi, în opinia lui

Ingarden – așa cum reiese din studiile sale de estetică – cea a cercetătorului). Echivalențele nu sunt, de cele mai multe ori, lesne de găsit. Cât de reușit va fi transferul lingvistic? Ce se întâmplă cu interferențele semantice? „Transhumanța” din registrul fonic general al limbii ebraice în cel al limbii române nu e deloc facilă, alternanța dintre vocale (cinci lungi – *qameț, țere, hyreq gadhol, holem, șurek*; cinci scurte – *patach, segol, hyreq qaton, qameț hatuf, qibuț*; semivocalele – *șewa* – simplu sau compus cu *patach, segol, qameț*) și consonante (alternanță care, așa cum afirmă M. Marleau-Ponty în *Phénoménologie de la perception*, depășește statutul unei convenții banale, reprezentând moduri absolut diferite în care corpul uman percepe lumea, pricină din care pare cu neputință redarea, în adâncime, prin traducere, a sensului unei limbi) generează o cu totul altă „curgere” fonetică; plasarea accentelor (fie ele disjunctive sau conjunctive) este esențială, căci accentele au, în limba ebraică, un rol extrem de important, folosind chiar la aflarea sensului; toate acestea par să capete semnificații mult mai profunde îndată ce se insistă asupra limbii *Sfintei Scripturi*. E cu atât mai greu dacă accentul cade pe sacrificarea semnificațiilor în favoarea (sau în pofida!) semnificației sau invers. De pildă, unde ar fi „câștigul” spiritual dacă am citi simplu cuvântul *קריעה* ca „învelitoare” (ca față de pânză ce acoperea cortul și care avea, ce-i drept, culoare neagră) sau având înțelesul lui *מרהל* („cort”), trecând peste un sens tainic (cuprins în *Psalmul 104*) în care pânza cortului simbolizează bolta cerească (despre aceasta a vorbit Sfântul Grigorie Palama, considerând că Moise este cel care a văzut cortul imaterial și abia apoi, prin imitație materială, l-a arătat semenilor săi).

Fiecare text are un anumit raport cu spiritul epocii în care a fost creat (orice operă rămâne în contact cu universul culturii în care a luat naștere, deci presupune, cum afirmă Mircea Eliade, o determinare etnologică). A curăți înseamnă „a excava”, dar și a îngriji taina textului. Or, cum să degajezi praful de pe cuvinte (cuvintele

rămân legate oricum de Logos!) când tocmai acesta e singurul mod de păstrare a sensului, a schemei, fără să se determine, implicit, distrugerea narativă a mitului? Mai mult, sunt de luat în seamă toate acele *loca obscura* (care pot constitui adevărate câmpuri lingvistice). Mutațiile suferite de limbaj sunt și ele firești. E greu să recuperezi originalul (fără a-i pune cravată și guler scrobit, numai pentru a da senzația unei gnoseologii impecabile!). Hans Robert Gadamer afirma la un moment dat că traducătorul ar trebui să țină cont, de fiecare dată când transpune un sens, de contextul interlocutorului, fiindcă problema nu rezidă în recuperarea originalului, ca obiect estetic, ci în redarea genezei lui, menținând absolut intacte claritatea și obscuritatea.

Acăstea sunt probleme pe care ni le punem astăzi. În fond *Vulgata* și *Septuaginta* – și, asemenea lor, multe alte versiuni, cum ar fi cea siriacă, coptă sau aramaică – s-au realizat într-o perioadă în care nu existau lucrări de teoria traducerii...

Iată de ce ni se pare că nu este tocmai de bun augur o teoretizare în termeni extrem de reci și de exacti. Textul poate fi parcurs pe cont propriu până unde ne va fi îngăduit să ajungem în încercarea de a oferi cuvintelor o semnificație iconică, fără a stingheri, în vreun fel, sensurile aflate în pacea unei virtuale comunicări. Firește, vom trece (dacă tot trebuie să ne mărturisim „păcatul“ de a fi pus accentul pe axa paradigmatică) la o expunere a b s o l u t g e n e r a l ă a interpretărilor textului (multe dintre lucrările de exegeză, mărciniș al scriiturii, la care se adaugă incapacitatea lecturii, nu au produs lumină ci încălceală, sporind sub semnul zădărniceii).

2. 2. Principalele interpretări ale Cântării Cântărilor

Interpretarea literară (inițiată de către Șamai, care a susținut sistematic excluderea din canon a *Cântării*, opinie condamnată în anul 90 al erei creștine în cadrul unui sinod prezidat de Rabi Eleazar; dintre creștini, Teodor de Mopsuestia a fost cel dintâi care a înțeles

poemul în acest sens, dar și opinia sa a fost condamnată în cadrul Sinodului Ecumenic de la Constantinopol) – potrivit acesteia, în poem este vorba de o iubire omenească fie între un păstor și o păstoriță, fie între Solomon (adevărat teocrat și rob al lui Iahve!) și fiica regelui Egiptului sau Sulamita, fie între o tânără transportată în haremul lui Solomon și logodnicul ei din același sat (cum susține Renan). Sfinții Părinți consideră că *Psalmul 44 / 45* constituie cheia de pătrundere a misterelor poemului, psalm care descrie alegoric nunta regelui mesianic, fiindcă altfel „cum se poate vorbi de Așișag Sulamita sau despre fiica lui Faraon astfel: mireasa este născută sub un măr, ea paște caprele cu alți păstori, păzește viile fraților săi, caută pe iubitul său noaptea pe ulițele Ierusalimului, este bătută de paznici. Mirele este când un păstor când un rege“.⁶

Iată cum se prezintă acest *Psalm*:

1. *Cuvânt bun răspuns-a inima mea; grăi-voi cântarea mea împăratului.*
2. *Limba mea este trestie de scriitor ce scrie iscusit.*
3. *Împodobit ești cu frumusețea mai mult decât fiii oamenilor, revărsatu-s-a har pe buzele Tale. Pentru aceasta Te-a binecuvântat pe Tine Dumnezeu în veac.*
4. *Încinge-te cu sabia peste coapsa Ta, Puternice.*
5. *Cu frumusețea și cu strălucirea Ta încordează-ți arcul, propășește și împărățește.*
6. *Pentru adevăr, blândețe și dreptate și Te va povățui minunat dreapta Ta.*
7. *Săgețile Tale ascuțite sunt, Puternice, în inima dușmanilor împăratului, popoarele sub Tine vor cădea.*
8. *Scaunul Tău, Dumnezeule, în veacul veacului, toiag de dreptate, toiagul împărăției Tale.*
9. *Iubit-ai dreptatea și ai urât fărădelegea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine Dumnezeul Tău cu untdelemnul bucuriei, mai*

⁶ *Studiul Vechiului Testament*, p. 376